

ĐỨC THÁNH CHA ĐÃ NHẬN ĐƯỢC THƯ CHƯA?

... Câu chuyện xảy ra vào một buổi tối tháng 4 năm 1952 nơi cứ điểm truyền giáo xa xôi hẻo lánh bên Trung Quốc.

Vị Linh Mục Công Giáo lão thành Trung Hoa lặng lẽ nhìn người bạn Linh Mục trẻ tuổi da trắng Âu Châu. Vị này vừa buộc xong gói hành lý nhỏ xíu, vồn vện gồm một ít vật dụng cần thiết. Cha già chỉ mở miệng khi vị Thừa Sai đứng lên. Cha nói:

- Ngày mai anh lên đường như bao Thừa Sai khác. Người ta trực xuất anh. Tôi biết rõ anh không muốn ra đi chút nào hết, mặc dầu họ đã bỏ tù anh. Tôi đã suy tư nhiều về sự kiện này. Bây giờ tôi hiểu rằng cuộc ra đi của anh cũng như của bao Thừa Sai khác nằm trong chương trình của THIÊN CHÚA. THIÊN CHÚA muốn chính người Trung Hoa phải truyền giáo cho người Trung Hoa. Đã đến lúc người Trung Hoa phải chịu đau khổ để xây dựng Giáo Hội Công Giáo tại Trung Quốc!

Vị Linh Mục lão thành ngừng lại. Đôi mắt Cha lim dim như đang chiêm ngắm một thị kiến nội tại nào đó. Hẳn Cha đang nhìn lại hình ảnh thân yêu của các Linh Mục Công Giáo Trung Quốc. Người bị chết trong tù. Vị gục ngã nơi các trại tù cải tạo. Vị khác đang lê mình sống kiếp lao động khổ sai. Có Linh Mục đáng thương hơn, bị mất trí sau những trận đòn tra tấn dã man. Còn nhiều, nhiều lắm .. những Linh Mục Công Giáo Trung Hoa nhất mực trung thành với Giáo Hội Công Giáo hoàn vũ và với Đức Thánh Cha!

Sau một hồi im lặng, vị Linh Mục người Hoa nói tiếp:

- Ai biết được trong vòng một năm nữa, chúng tôi sẽ còn lại bao nhiêu? Chúng tôi hết hy vọng tuyển mộ ơn gọi, hết hy vọng tiếp nhận các Thừa Sai đến trợ giúp chúng tôi .. Không còn chủng viện để thu nhận chủng sinh cũng không còn trường học để dạy giáo lý và không còn nhà thờ để họp nhau đọc kinh ..

Vị Thừa Sai trẻ tuổi lặng lẽ nhìn vị Linh Mục lão thành, lòng đau như cắt. Cha định mở miệng nói ít lời an ủi, thì vị Linh Mục Trung Hoa bỗng cất tiếng nói tiếp, cung giọng nhiệt thành như được linh hứng:

- Nhưng tôi biết chắc chắn anh sẽ trở lại. Áo anh sẽ ướt đầm mồ hôi vì bận rộn rửa tội cho tân tòng. Hiện nay không một làng mạc Trung Quốc nào lại không nghe nói đến Đạo Công Giáo. Trong cơn cuồng điên muốn tố cáo chúng ta, muốn chống lại các Giám Mục Công Giáo chúng ta, muốn lăng mạ Đức Thánh Cha, đối phương cộng sản vô thần quên bằng một sự kiện: đương đầu với số tín hữu Công Giáo mỗi ngày một gia tăng. Những người không Công Giáo kháo láo với nhau: "Đạo mà chúng ta không được biết hẳn là Đạo hùng mạnh lắm, nên người ta cứ phải tìm cách tiêu diệt hoài hoài! Trong khi các đạo khác

biến mất ngay từ đầu cuộc chiến, các thừa sai các đạo khác tự ý rời bỏ Trung Quốc từ lâu, thì các Thừa Sai Công Giáo vẫn can đảm ở lại với đoàn chiên cho đến giây phút cuối cùng!”

Vị Thừa Sai sắp lên đường lặng lẽ nghe, cổ họng nghẹn cứng. Vị Linh Mục lão thành người Hoa lại bất ngờ hỏi tiếp, bằng một giọng thật lo âu:

- Anh có biết là Đức Thánh Cha đã nhận được thư chúng ta viết cho ngài chưa?

Thật ra đây là câu hỏi thừa. Bởi lẽ làm sao vị Thừa Sai có thể trả lời, khi ngài mới ở tù ra? Thêm vào đó, cứ điểm truyền giáo của hai ngài lại nằm nơi một miền quê hẻo lánh.

Quả thật hai Cha không biết gì hết, vì ngay chính lúc hai vị Linh Mục lo âu thì Đức Giáo Hoàng Pio XII (1939-1958) đã tự tay viết thư an ủi các tín hữu Công Giáo Trung Hoa rồi! Trước khi nhận được lá thư kêu cứu của họ, van xin ngài nâng đỡ Giáo Hội Công Giáo tại Trung Quốc đang trong cơn thử thách trầm trọng, Đức Thánh Cha Pio XII đã viết thư gửi giáo đoàn Trung Quốc thân yêu.

... ”Phần chúng tôi, thưa anh chị em, phải xa cách anh chị em một thời gian ngắn, xa mặt chứ không cách lòng, chúng tôi càng cố gắng hơn để lại thấy mặt anh chị em, vì chúng tôi rất ước ao điều đó. Bởi vậy chúng tôi đã muốn đến thăm anh chị em - chính tôi, Phaolô, đã nhiều lần định đi - nhưng Satan đã cản trở chúng tôi. Quả thế, ai là niềm hy vọng, là niềm vui của chúng tôi, ai là triều thiên làm cho chúng tôi hãnh diện trước nhan Đức GIÊSU KITÔ, Chúa chúng ta, khi Người quang lâm, nếu không phải là anh chị em? Phải, chính anh chị em là vinh quang và là niềm vui của chúng tôi” (Thư 1 gửi tín hữu Thêxalônica 2,17-20)

(Rémy, "Pourpre des Martyrs", Paris 1952, trang 9-11)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt